

4. Zachraňte vojína Chládko

Zvláštní. Lidé se cítí dotčeni, mají-li při sčítání obyvatel přiznat, kolik mají doma ledniček, ale nikoho nepobuřuje, že naše armáda lační po informaci, zda se v noci pomočují. Znovu jsem očima přeběhl kopii dotazníku přiloženého k povolávacímu rozkazu. Originál jsem již před dvěma měsíci odeslal na okresní vojenskou správu. Drzejší dotazník jsem neviděl.

„Zaškrtněte správnou kolonku. Trpíte: • hemeroidy • koktáním • sebevražednými sklony • nočním pomočováním...“

„Nevím. Vezmu si náповědu... publika.“

Pousmál jsem se nad vlastními myšlenkovými pochody, ale úsměv mi ztvrdl hned vzápětí. Proboha... musel jsem se překouknout... já... jsem vážně označil noční pomočování! Asi jsem ho zaměnil za sennou rýmu. Do pytle! Sakra, jak teď budu komisi přesvědčovat, že netrávím rána u prádelní šňůry věšením zažloutlých prostěradel? Kdo mi uvěří, že mě nebudí vlhko v rozkroku, ale budík? Senzace. Tak v tuhle chvíli se mi k tomu odvodu už vůbec nechtělo.

Na obzoru se vynořil autobus. Schoval jsem úředničinu do tašky a nastoupil.

„Jeden za šest.“

Řidičova rozklepaná kostnatá paže mi podala lístek za šest korun. Usadil jsem se hned na první sedadlo a muže, jenž měl dnes autobus pod kontrolou, jsem si znepokojeně prohlížel. Náš stálý šofér už od pondělka stoná a jezdí za něho různí náhradníci, z nichž jsem docela nesvůj. Ten včerejší vypadal, jako by flámoval osmačtyřicet hodin v kuse a pak ho nečekaně zavolali do práce. Neustále se mu klížily oči a hlava mu padala na volant. Zatímco včera jsem se bál, že kvůli mikrospánku zahučíme někam do příkopu, dnešního vychrtlého řidiče s basedáckými bulvami skrytými za osmi dioptriemi a s podivnou zelenou pulsující tepnou na krku bych tipoval spíš na to, že mu praskne v hlavě nějaká cévka a usne naopak navždy.

Nakonec jsem vyvázl a v půl osmé dorazil do čekárny vojenské správy, kde už vyčkávala většina mých pánských vrstevníků. Plody roku 1984. Nastupující generace mužů.

Rozrazily se dveře a vešla štíhlá žena středního věku s tácem, na němž přinášela spoustu kelímků. Zdá se, že naše armáda na tom asi není zas tak špatně, jak se říká. Občerstvení jsem tu tedy nečekal. Servírka toho má sice už trochu víc najeto, ale něco bych si dal.

Položila tác na stůl a změřila si nás mrazivým pohledem: „Naplnit!“

Stál jsem zavřený v kabině a už čtyřicet minut jsem se s penisem na kraji plastického kelímku pekelně pokoušel poskytnout vzorek moči. Znesnadňoval mi to především syndrom stydlivého močového měchýře, jenž spočívá v tom, že mívám problémy vyčůrat se v přítomnosti jiných lidí, a to i když potřebuji, ale v případě jako dnes, kdy jsem od rána vůbec nic nepil, to už bylo zhora nemožné.

„Hele, volové, já jí tam naejakuluju!“ ozvalo se od vedlejší mísy.

„Ty seš debil, vole!“ zasmál se kdosi od mušle.

„Už budu...“ zasténal někdo a celá toaleta se rozezněla hluboko posazeným smíchem, který se odrážel od kachliček.

Proboha, tohle má být to plémě, jehož členem mám tu čest se zvat? Plnoletí muži, kteří by už za několik let měli zakládat rodiny a u nichž nápad zaměnit moč za sperma vyvolává bezmála minutový záchvat smíchu. Jestli tohle mají být typičtí lidští samci, chci přestoupit.

Zatnul jsem zuby. Naprosto vyprahlý močový měchýř si musel myslet, že jsem zešílel. Tohle nemá smysl. Zastrčil jsem prázdný kelímek do kapsy, oblékl si bundu a vyrazil do města k nejbližšímu občerstvení, kde jsem zakoupil půl litru Spritu a vyžahl ho jedním lokem. Tak, natankováno mám. Teď už je to na ledvinách.

„Dobrý den,“ přivítal nás jakýsi armádní příslušník, jehož jméno mi neutkvělo, „vítám vás tady u nás. Doufám, že už jste všichni odevzdali vzorky moči.“

Trochu jsem se příkrčil.

„Teď budete postupně voláni na lékařskou prohlídku a mezitím vám pustím nějaký film,“ vytáhl z podpaží videokazetu.

To jsem zvědav, jestli to bude naše nebo zahraniční produkce. Spiderman nebo něco...

Na obrazovce se objevil protáhlý obličej Cyrila Svobody a zakoktal: „Vstup do EU je velmi důležitý.“

Položil jsem hlavu na stůl a pokoušel se usnout.

„Chládek Vojtěch,“ vykoukla falešná servírka ze dveří, „jste na řadě.“

„Hned jsem tam,“ vyrazil jsem ze sebe a odběhl na WC uskutečnit druhý pokus. Toaleta byla prázdná a nádrž naopak plná, a tak jsem bez problému v klidu a míru naplnil obdivuhodné tři čtvrtiny kelímku.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem v improvizované ordinaci, svíraje v pravici hrdě svůj vzorek.

„Dobrý den,“ zahuhňal starý obézní skoliotický doktor za stolem, „moč tu měla být už před hodinou. Vy jste přišel pozdě?“

„Ne. Já tu byl včas. Ale moč... se trochu opozdila,“ přiznal jsem.

„Vy...“ nakoukl do svých materiálů, „vy vůbec máte s močením problémy, že?“ pravil se zcela vážnou tváří, ale něco v jeho očích mi napovídalo, že v nitru se může umlátit smíchy.

„Ne, nemám,“ odsekl jsem dotčeně, „popletl jsem si kolonky. Jinak močím zcela organizovaně.“

Doktor se na mě pobaveně podíval: „No nic. Odložte si.“

Zmizel jsem za paraván, a když jsem se vynořil svlečený do půl těla, číhal na mě s fonendoskopem a podivnou grimasou. Změřil mi tlak a provedl poslech plic.

„Uvádíte, že jste astmatik a alergik, je to pravda?“

„Ano, je,“ náhle jsem se spontánně rozkašlal tak, že bych mohl být nominován na Oscara, „foukám si inhalátory a mívám záchvaty i několikrát ročně...“

Dědula zdvihl nedůvěřivě obočí. Při představě, že bych se měl někde pod ostnatým

drátem válet v maskáčích v blátě s předními zuby vyraženými od kopající pažby nějaké stříelné zbraně, jsem byl připraven předvést mu tu i pokročilé symptomy eboly.

„Dobrá. Přistoupíme k očním testům,“ přešel k tabulce s písmeny.

„Mám tu s sebou brýle,“ začal jsem po nich šátrat v kapse.

„Mě zajímají výsledky bez brýlí,“ odbyl mě a položil ukazovátka hned na třetí řádek odshora. Ten mi nějak fandí.

„L?“ hádal jsem.

„Ne,“ zklamal mě.

„T?“

„Bohužel.“

„K?“

„Nikoli.“

„Tak I?“

„No, jedno víme jistě. Sniper z vás nebude,“ zanesl si cosi do mého spisu, „teď sluch.“

Jaké tu asi mají důmyslné metody na zjištění kvality sluchu?

Doktor ukázal na koberec. Byl na něm izolepou přilepený proužek papíru s nápisem
SLUCH.

„Já... nic neslyším,“ nechápal jsem.

„Postavte se tam,“ rozkázal. Poodstoupil o pár kroků, přiložil dlaň k ústům, koketně na mě mrkl a důvěrně zašeptal: „Teplo...“

Vyděšeně jsem ucukl a porazil odpadkový koš. Stojím sám a polonahý v místnosti s korpulentním důchodcem s pocuchanou sexuální orientací. Na chvíli jsem propadl panice.

„Teplo?“ vyrazil jsem ze sebe přiškrceně.

Zatvářil se spokojeně: „Zima.“

Ulevilo se mi. Pochopil jsem, že po něm mám jen opakovat slova, aby se ujistil, že je slyším.

„Zima,“ odpověděl jsem o poznání klidněji.

„Matka.“

„Matka.“

„Otec.“

Fantazie se mu tedy skutečně nedala upřít. Když jsem po něm zopakoval snad celé příbuzenstvo kromě nemanželských dětí, má prohlídka byla u konce.

„Pane Chládku, vy chcete na vojnu?“ zeptal se mě pplk. Ing. Věnceslav Mišák, předseda odvodní komise, před níž jsem právě seděl, čekaje na verdikt.

„Ne,“ přiznal jsem, „ani ne.“

„To je dobře,“ prohlásil a odfoukl si smítko z frček na levém rameni, „vy základní vojenskou službu nenastoupíte. Nejenže máte problémy s udržením moči, jak jste sám uvedl, ale jak dnes zjistil náš odborník, i s jejím vypuzením. Navíc jste astmatik, alergik, k tomu roztěkaný a prakticky slepý...“